

MEDITACIJA: Ja postojim (Prepoznavanje sebe)

Oče, izvore naš (Bog je moj Stvoritelj i Otac)

(Oče...T. Ivančić)

Ja sam tu. Ja – to je moje tijelo, moji osjećaji, moje misli, moje želje. Ja – to je moja prošlost, moja sadašnjost, moja budućnost. To su moji strahovi, moja sloboda, moja savjest, moje radosti, moji planovi. Ja – to je ambijent u kojem živim, roditelji, prijatelji, djeca, kolege na poslu, rođaci. To je zrak koji dišem, hrana koju jedem. Ja nisam tijelo, nisam duša, ja nisam ono što su moje želje. A ipak sve je to moje.

Postajem svjestan: ja imam glavu, tijelo, ruke i noge. Gledam, pipam – svjestan sam svoje kose. Moje čelo je tu. Imam oči. Svoje oči. Drukčije od drugih. Po njima me prepoznaju drugi. Očima vidim boje, ljude, reakcije ljudi, prirodu, cvijeće, zvijezde. Slijepi ne vide ništa. Ja imam svoje oči. Imam nos, usta, uši, utrobu. Zdrava ili bolesna, moja je. Pomičem stopala, ustanovljujem da raspolažem svojim nogama. Mičem prste na nogama, pa na rukama. To je sve moje. Nitko drugi to ne može činiti, samo ja. To su moje noge i moje ruke, moji prsti. Samo moji.

Sve je to za mene stvoreno. Baš za mene. Kako sam ja važan! Ne za nekoga drugoga, nego za mene je sve to. Jer ja živim u tome, ne netko drugi. Ja nisam čovječanstvo, ja nisam ljudska povijest, ja nisam moji roditelji i djeca, nisam moji prijatelji, nego sam «ja». Čudesno, ja živim. Ja sam posebno biće, ja sam poseban čovjek. Ja postojim. Zahvalan sam zbog svakog dijela svoga tijela. Želim dodirnuti svaki dio sebe. Drago mi je što imam baš svoje udove, svoje tijelo, svoj život. Htio bih viknuti svima: ja postojim! Odsada volim svoje tijelo, ma kakvo ono bilo. S njime sam ja samo «ja» i to je samo moje. Ja i moje tijelo

smo postali danas veliki prijatelji. Sad ćemo takvi i ostati. Ja p o s t o j i m. Ja sam sebi darovan. Bog me darovao meni. Hvala, Stvoritelju!

Tražim svoj izvor. Gdje su počeci mojih dana? Tko sam ja? Čijeg izvora sam ja rijeka? Tražim odgovor u sebi.

Ulazim u svoje srce i u svaki njegov kucaj stavljam pitanje: «Tko te pokrenuo i poslao k meni da oživljavaš moje dane?» Ulazim u svoje misli i postavljam im isto pitanje, tko mi ih je darovao da budu moje misli. Odasvud kao more glasova i glasnika osjećam kako mi dolaze i svi isto odgovaraju: «On je naš početak. On nas je zamislio i on je pokrenuo naše živote da kao rijeka teku kroz vrijeme i prostor. On, Bog naš.»

Oče naš! S dna ovih zemaljskih putova podižem prema tebi glavu i s uvjerenjem ti kažem: Evo me, Oče. Sad shvaćam, ti si htio da ja postojim. Ti si mi darovao moje dane, ljude oko mene, tijelo i sposobnosti. Poslao si me u svijet. Javljam ti se, Oče, evo me, reci mi

što hoćeš da učinim ovdje prije nego što se vratim k tebi. Radostan sam što sam čuo da si beskrajno dobar i da si me nazvao svojim djetetom. Ponosim se time što si mi ti jedini Otac. Htio bih potpuno iskoristiti sve snage koje si u mene stavio i ispuniti sve nade koje si nada mnom izgovarao. Oče naš, proslavi preko mene svoje ime. Provedi preko mene, ovdje na zemlji, svoju volju. Pomiri ono što je nepomirljivo. Daj mir mojim čežnjama njihovim ispunjenjem. Oče, ritam sreće i mira na ovoj zemlji mrse sile koje su suprotne tvojoj volji. Evo me, Oče, da preko mene bude više sunca, više praštanja, više prijateljstva, najviše tebe.

Oče naš, danas znam tko sam i odakle sam. Sad znam izvor iz kojeg teče rijeka moga života. Sad znam gdje je uvir mojih dana.

Oče naš